

Ο δρόμος είχε την δική του ιστορία (Μαρία Λουπίδου)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Σε κάθε περιοχή της Ελλάδας, οι δρόμοι, ανάλογα με τις ιστορικοπολιτικές συνθήκες, παίρνουν άλλες ονομασίες. Πρόκειται για εκφρασμένη διάθεση του κοινού αισθήματος που εγκρίνεται από τις τοπικές αρχές, ή σε άλλες περιπτώσεις, διάθεση των αρχών για ανάδειξη και υστεροφημία.

Συχνά σημειώνονται διαμάχες για τις οδούς, μεταξύ των κατοίκων. Ή άλλες φορές οι μεν αναφέρονται στον δρόμο με την προηγούμενη ονομασία και οι δε με την νέα, με αποτέλεσμα να υπάρχει αποπροσανατολισμός για όσους δεν ξέρουν την περιοχή.

Οδός Ιερομονάχου Παϊσίου

Στην Πολίχνη της Θεσσαλονίκης, ένα γκράφιτι έδωσε το όνομά του στον δρόμο που το φιλοξενούσε. Χωρίς να γνωρίζει κάποιος τον καλλιτέχνη, βρέθηκε σε ένα μικρό δρόμο που οδηγεί στην πλατεία Μετεώρων και είναι αντιληπτός από όποιος κάθεται στα καφέ ή περνάει από το εσωτερικό της πλατείας, ζωγραφισμένος ένας μοναχός που είναι πια γνωστός σε όλη την Ελλάδα. Πριν την αγιοκατάταξή του, ο Άγιος Παΐσιος είχε «πιάσει» το σημείο εκείνο του δρόμου και με το βλέμμα του «σκέπασε» όλη την περιοχή.

Ο «γκραφιτάς», γιατί με σπρέι είναι φιλοτεχνημένο το έργο, επέλεξε να αγιογραφήσει μόνο το πρόσωπο του αγίου με το μοναχικό του σκουφάκι. Τον έφτιαξε ολοζώντανο με τα μαλλιά του να ανεμίζουν και τα γκρίζα γένια του να ακουμπούν στα πλακάκια του πεζοδρομίου. Στο βλέμμα του έδωσε λυπημένη όψη, ίσως έτσι μπόρεσε να εκφράσει τα χαμηλωμένα βλέφαρα του Αγίου στις περισσότερες φωτογραφίες. Το αποτέλεσμα είναι υπέροχο και παραμένει ανεξίτηλο αφού τα χρώματα αυτά είναι πολύ ανθεκτικά. Η δυσκολία στον χειρισμό τους μαρτυρά την μεγάλη δεξιοτεχνία του καλλιτέχνη.

Όπως ο κάθε καλλιτέχνης, έτσι και ο γκραφιτάς – που έγινε για λίγο αγιογράφος χωρίς να το ξέρει, απέδωσε στο έργο του, αυτά που ένιωθε η ψυχή του.

Σοβαρότητα, νοιάξιμο, φροντίδα, μοναχική λιτότητα, ανθρώπινη διάσταση και εγγύτητα. Και στον «κάμπο» του έργου, όπως λένε το φόντο της εικόνας στην βυζαντινή τέχνη, έφτιαξε ένα τοπίο λίγο άγονο, λίγο ξερό, με βράχους και πρασινάδες, που όμως στολίζεται από ένα καταγάλανο ουρανό.

Έγκριση από το δημοτικό συμβούλιο

Πρόσφατα εγκρίθηκε επίσημα η ονομασία που είχε ο δρόμος πάρει εδώ και αρκετά χρόνια άτυπα: οδός Ιερομονάχου Παΐσιου. Το έμαθα ρωτώντας στην πλατεία

Μετεώρων τους ανθρώπους που κάθονται στην καφετέρια, στο βιβλιοπωλείο σχεδόν απέναντι από το γκράφιτι, στην παιδική χαρά στο κέντρο της πλατείας και σε τρία ακόμα καταστήματα. Στο πρώτο κατάστημα μάλιστα, μπήκα με ενθουσιασμό και ρώτησα: «Τι ωραίο που είναι αυτό εδώ έξω, να έχετε τον Άγιο Παΐσιο και ένα δρόμο στο όνομά του»! Σήκωσε τα μάτια με απορία η κυρία και με ρώτησε: «Μα που έχουμε τέτοιο πράγμα;!» Εκείνη την ώρα άνοιξε το πορτάκι από την ταμειακή μηχανή για να δώσει ρέστα στον πελάτη και τότε εμφανίστηκε κολλημένη με πλαστική διάφανη ταινία η γνωστή φωτογραφία του Αγίου Παΐσιου!

Άλλος περαστικός, με πληροφόρησε για την πρόσφατη απόφαση του δημοτικού συμβουλίου στο οποίο μάλιστα ήταν παρόν. Όλη η ζωή γύρω από την πλατεία, μια μικρογραφία της ελληνικής κοινωνίας, δεν νομίζω πως θα ενοχλεί καθόλου τον Άγιο. Όυτε και το γεγονός ότι δεν ονομάστηκε ακόμα: Οδός Αγίου Παΐσιου. Όυτε και το κλιματιστικό στο πάνω μέρος του τοίχου. Πιστεύω μόνο πως γίνεται αφορμή για ανάταση ψυχής στους περαστικούς, προσευχητική διάθεση στους πιστούς και βίωμα στα παιδιά που παίζουν στην παιδική χαρά.

Υ.Γ. Στην καταγραφή που έκανε το google street view αυτοκίνητο τον Δεκέμβριο του 2014 φαίνεται στο ίδιο σημείο διαφορετικό πρόσωπο του Αγίου με γκράφιτι.